

Arrest

nr. 275 116 van 7 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 juni 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Verweerder neemt op 6 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.06.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch echtgenote, de genaamde [K.-M.] [...], in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

** Eigenhandig opgesteld document waaruit de bestaansmiddelen en het bestedingspatroon zouden moeten blijken van de referentiepersoon uit FOD en kinderbijslag. Dit gaat om een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet getoetst worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Ook het bestedingspatroon wordt niet gestaafd met facturen of betalingsbewijzen. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen en bestedingspatroon van de referentiepersoon. Sowiso kindergeld is een vorm van bijstand en wordt niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

** Brief FOD Sociale Zekerheid - Personen met een handicap dd 04.05.2021 met IVT/IT op naam van de referentiepersoon met een gemiddeld maandelijks inkomen van 1439,27 euro.*

Overzicht betalingen 2019 FOD Sociale Zekerheid - Personen met een handicap. Deze betalingen zijn onvoldoende recent om mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

** Huurovereenkomst van de sociale huisvestingsmaatschappij DIJLEDAL CVBA SO met BHP van 712 euro, aangepast voor de eerste maand naar 230 euro, heden 480 euro.*

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale woning betreft en hiervoor een aangepaste maandelijkse huishuur betaald heden van 480 euro. Dit bewijst dat de referentiepersoon in een financieel moeilijk situatie verkeert en zij zich hiervan bewust is gezien de aangepaste huurprijs. Indien zij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken zou zij hiervoor immers 712 euro moeten betalen.

Er werden geen concrete stavingsstukken van de vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huurlasten die referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende vaste én variabele kosten slechts € 959,27 ter

beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Er blijkt ook uit het dossier dat zij nog 3 kinderen ten laste heeft.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert het volgende aan: *"Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van artikel 40 ter en 42 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van artikel 52 het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".*

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Dat aangaande de bestreden beslissing het volgende moet worden aangehaald:

Dat verzoeker zoals gevraagd een volledig dossier aan tegenpartij heeft overgemaakt conforme artikel 52 alinea 4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Dat uit de bijlage 19 ter duidelijk blijkt dat verzoeker heel wat stukken heeft neergelegd waaronder "Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon"

Dat verzoeker er dus van uit kon gaan dat hij het nodige had gedaan.

Dat tegenpartij stelt dat gezien de situatie een behoeftanalyse dient te worden gemaakt maar dat er geen concrete stavingstukken werden neergelegd.

Dat er verzoeker geen bijkomende uitleg over zijn situatie werd gevraagd, hetgeen in casu nuttig had kunnen zijn.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat er in casu een schending van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 moet worden vastgesteld.

Dar de er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

"Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n° 58.328, 23.02.96).

Dat dit in casu duidelijk niet het geval was.

Dat tegenpartij de situatie zorgvuldig had moeten onderzoeken en dat er bijkomende informatie over de situatie kon aangevraagd worden, wat in casu niet gebeurde.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt evenals artikel 40 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 52 het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat verzoeker niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur hij hiermee geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde situatie van overmacht, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn uiteenzetting niet verduidelijkt in welke mate hiervan sprake zou zijn. De Raad leest ten slotte nergens concreet in het verzoekschrift op welke wijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Verweerder gaat hierbij concreet in op de verschillende stukken overgemaakt door verzoeker en motiveert waarom deze niet volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verder blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat verweerder op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is overgegaan tot een behoefteanalyse en dat hij concreet motiveert waarom de voorliggende bestaansmiddelen onvoldoende zijn om te voorzien in de behoeften van verzoeker, de Belgische referentiepersoon en diens drie kinderen, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad gaat er bij gebrek

aan toelichting door verzoeker van uit dat de door hem aangevoerde en geschonden geachte onderzoeksverplichting dezelfde draagwijdte heeft.

2.5. Het blijkt niet en verzoeker betoogt ook niet dat zijn Belgische echtgenote haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan in de bestreden beslissing eveneens toepassing wordt gemaakt, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.6. Eén van de voorwaarden voor de gezinshereniging is aldus dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden gemaakt, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden

2.7. De Raad wijst erop dat verzoeker niet concreet ingaat op de vaststellingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, op grond waarvan verweerder concludeert: *“Uit voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”*

2.8. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat uit de aan hem verstrekte bijlage 19ter duidelijk blijkt dat hij *“heel wat stukken”* heeft neergelegd, waaronder *“bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Volgens hem kon hij er dan ook vanuit gaan dat hij al het nodige had gedaan. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. De voormelde bijlage 19ter betreft niet meer dan de registratie door de betrokken gemeente van verzoekers verblijfsaanvraag en de stukken die ter ondersteuning daarvan werden ingediend. Het gegeven dat op deze bijlage 19ter

wordt aangegeven dat verzoeker bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft overgemaakt, houdt enkel in dat de gemeente aanduidt dat verzoeker in dit verband bewijsstukken heeft overgemaakt, op grond waarvan verweerder kan nagaan of daadwerkelijk wordt voldaan aan de vereiste van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Deze vermelding houdt evenwel geenszins in dat de verstrekte bewijsstukken daadwerkelijk aantonen dat aan de bestaansmiddelenvereiste is voldaan. Dergelijke beoordelingsbevoegdheid komt enkel aan verweerder toe. Verzoeker kon dan ook niet de verwachting koesteren dat aan de bestaansmiddelenvereiste was voldaan, louter op grond van de vermelding op de bijlage 19ter dat hij bewijsstukken in dit verband had overgelegd.

2.9. De door verweerder gemaakte vaststelling dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, blijft dan ook overeind.

2.10. Wat betreft de door verweerder gemaakte behoefteanalyse, is het kernpunt van verzoekers betoog dat verweerder in gebreke is gebleven hem om bijkomende uitleg over zijn situatie te vragen *“hetgeen in casu nuttig had kunnen zijn”*. Verzoeker anticepeerde er echter duidelijk op dat verweerder een behoefteanalyse ging maken gezien hij een document ter beschikking stelde van laatstgenoemde inzake het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon. Verweerder stelt vast dat geen concrete stavingsstukken van de vaste en variabele kosten werd voorgelegd bij de aanvraag. Hij beperkt zich echter niet tot deze vaststelling. Verweerder heeft in de bestreden beslissing namelijk duidelijk aangegeven dat op basis van de voorliggende gegevens, de Belgische referentiepersoon, na aftrek van de maandelijkse huurlasten voor een sociale woning, nog 959.27 euro ter beschikking heeft om alle resterende vaste en variabele kosten te dekken. Verweerder stelt hierbij dat *“bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden. Er blijkt ook uit het dossier dat zij nog 3 kinderen ten laste heeft”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker deze inhoudelijke beoordeling volledig onbesproken laat en dat hij geen enkel *“begin van tegenbewijs”* voorlegt, dat hij had kunnen aanbrengen indien verweerder hem op voorhand had gecontacteerd, dat *“nuttig had kunnen zijn”* en dat een impact had kunnen hebben op de gemaakte behoefteanalyse. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat hij niet op voorhand werd gecontacteerd door verweerder om bijkomende uitleg te geven over zijn situatie.

Het enig middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA